

Mijn naam is Laurens Reichenbach.

Ik spreek hier vandaag als bewoner en namens de inwoners van Kloosterveen.

Zoals u weet is er op 3 december een inloopavond georganiseerd in Kloosterveen, waar ongeveer 80 bewoners en ondernemers aanwezig waren om hun ervaringen te delen over wat er speelt in de wijk. U bent met het verslag van deze avond bekend.

Ik sta hier vandaag niet om één incident te benoemen, en ook niet om één probleem uit te lichten. Ik sta hier om een **totaalbeeld** te schetsen. Want wat die avond naar voren kwam, was breed, samenhangend en zorgelijk.

Bewoners spraken over **veiligheid en onveiligheidsgevoelens**. Over jongerenoverlast, over racen in de parkeergarage, over vuurwerk, intimidatie en vernielingen. Over situaties die gewoon niet meer als normaal worden ervaren.

Maar het ging die avond over méér dan dat.

Het ging ook over **leefbaarheid**. Over rommel in de openbare ruimte. Over afval dat blijft liggen. Over het gevoel dat de omgeving verslonst, en dat dat weer nieuw ongewenst gedrag aantrekt.

Het ging over **verkeersveiligheid**. Over gevaarlijke oversteekplekken. Over kinderen die niet veilig naar school kunnen fietsen. Over situaties waarvan bewoners zeggen: *“ik durf mijn kind hier niet alleen te laten gaan.”*

Het ging over **ondernemers** die aangaven dat zij hun personeel niet alleen naar de auto laten lopen. Dat zij overlast ervaren, maar tegelijkertijd het gevoel hebben dat handhaving vooral zichtbaar is als er bekeurd wordt, en minder als er bescherming nodig is.

Het ging over **ouderen**. Over eenzaamheid. Over mensen die aangeven dat ze steeds minder naar buiten gaan. Dat ze zich niet meer prettig voelen in de wijk. Dat ze zich terugtrekken.

En het ging over **jongeren**. Over het ontbreken van voorzieningen. Over het gemis van zichtbare jongerenwerkers. Over de vraag: waar kunnen jongeren heen, wie spreekt ze aan, wie is er voor ze?

Wat al deze onderwerpen met elkaar verbindt, is niet alleen overlast of onveiligheid. Wat ze verbindt, is het gevoel van bewoners dat signalen **niet landen**. Dat meldingen worden gedaan, maar dat er weinig wordt teruggekoppeld. Dat mensen zich niet gehoord voelen.

Bewoners zeiden letterlijk:

“We melden al jaren, maar er verandert niks.”

“Een antwoord is al meer dan we nu krijgen.”

En dat raakt. Want wat bewoners die avond lieten zien, was geen boosheid, maar betrokkenheid. Mensen kwamen niet om te schreeuwen, maar om mee te denken. Er kwamen ideeën, suggesties, voorstellen. Mensen wilden samenwerken. Oplossingsgericht. Constructief.

Tegelijkertijd proefde je iets anders. Teleurstelling. Omdat er eerder ook gesprekken zijn geweest. Omdat er eerder is gezegd: *“we komen erop terug”*. En omdat bewoners nu zeggen: *“we hebben daar nooit meer iets van gehoord.”*

Dat doet iets met vertrouwen. Dat maakt dat mensen zich niet serieus genomen voelen. En dat is misschien wel net zo zorgelijk als de overlast zelf.

Wat mij hierbij opvalt, is dat veel van wat bewoners die avond benoemden, raakt aan wat de gemeente zelf als belangrijk uitgangspunt heeft benoemd: leefbare wijken. Zichtbaar aanwezig zijn in de wijk. Signaleren wat er speelt. Meldingen serieus nemen en daar ook opvolging aan geven. En samenwerken met inwoners en ondernemers om leefbaarheid en veiligheidsgevoel te versterken.

De signalen uit Kloosterveen sluiten daar naadloos op aan. Bewoners vragen geen onmogelijke dingen. Zij vragen om aanwezigheid, om herkenning en om een duidelijk vervolg.

Ik wil daar één ding aan toevoegen:

Dit gevoel staat niet op zichzelf. Ook in andere wijken in Assen, zoals in Peelo, hoor je vergelijkbare signalen over participatie, betrokkenheid en het gevoel dat inwoners pas laat of onvoldoende worden meegenomen.

Dat maakt dit groter dan Kloosterveen. Dat maakt dit een vraag over **hoe de gemeente samenwerkt met haar inwoners**.

En ik wil hier heel duidelijk zeggen: bewoners van Kloosterveen en van Assen zijn geen klagers. Het zijn betrokken mensen. Mensen die hun wijk belangrijk vinden. Die willen meedenken. Die willen bijdragen. Die willen samenwerken. Maar die wel willen merken dat hun inzet ertoe doet.

En daarom heb ik vandaag een duidelijke vraag aan het college:

Wat vindt het college van het totaalbeeld dat in dit verslag wordt geschetst? Herkent u deze breedte aan signalen, over veiligheid, leefbaarheid en communicatie?

En vooral: hoe gaat het college hier concreet en zichtbaar vervolg aan geven?

Niet alleen door te zeggen dat u het serieus neemt, maar door ook daadwerkelijk **het gesprek met bewoners te herstarten**. Door dit verslag te gebruiken als **onderlegger**. Door samen met inwoners te kijken: wat kan wel, wat kan beter, en wat gaan we samen doen.

Bewoners vragen niet om perfecte oplossingen. Ze vragen om **opvolging**. Om **terugkoppeling**. Om **zichtbare stappen**. Om het gevoel dat afspraken ook echt worden nagekomen.

En ze vragen om samenwerking. Niet over hen praten, maar **met hen**.

Ik hoop dat het college dit verslag niet alleen aanneemt, maar het ook gebruikt als startpunt voor een hernieuwde, serieuze samenwerking met de wijk. En dat u de raad en bewoners laat weten wat het plan van aanpak wordt om hier gezamenlijk mee aan de slag te gaan.